

Proloog

Het was donker, pikdonker; er viel niet het minste lichtstraaltje te bespeuren. Het maakte niet uit of ze haar ogen open- of dichtdeed – ze werd omringd door volstrekte duisternis. Haar hart bonsde en ze had een doffe pijn aan haar achterhoofd. Het voelde kleverig aan. Bloed? Ze kon het niet zien, dus likte ze aan haar vinger. Ja, bloed! En alles wees erop dat het haar eigen bloed was. Foute boel, heel erg foute boel. Ze had geen idee waar ze was en hoe ze er terecht was gekomen. Blijkbaar was ze bewusteloos geweest. Haar geheugen leek wel gewist. Ze probeerde overeind te komen, maar dat ging niet. Een pijnlijke elleboog. Haar heup. Vervelender was dat ze zich niet kon oriënteren. Op handen en knieën kroop ze over de harde grond. Algauw botste ze tegen een muur. Ze schoof erlangs omhoog en ging staan. Hoeveel zintuigen had een mens? Niet alleen zag ze niets, ze hoorde ook niets. Alleen haar eigen gekreun. Ze rook wel iets, maar wat? Ze kon er niet opkomen. Ze concentreerde zich helemaal op wat ze voelde. In de muur, die zo hoog was dat ze het plafond niet kon aanraken, zat een opvallende sleuf. Ze liep tastend langs de muur. Ze had de indruk dat die niet recht was, maar rond. Liep ze nu in een cirkel? Even later voelde ze inderdaad dezelfde sleuf; ze was weer bij het begin. Bevend bleef ze staan. Het besef drong met bruut geweld tot haar door: ze zat in een soort ton, een gemetseld cilindrisch bouwwerk zonder deur, waarvan de bovenkant was afgesloten – anders zou

het niet zo pikdonker zijn. Ze liet zich langs de muur weer naar beneden zakken en ging zwaar ademend op de grond zitten. Merde! Merde! Ze was opgesloten. Ze riep om hulp. *Au secours!* Hoort iemand me? Ze gilte zich de longen uit haar lijf en sloeg met haar vuisten tegen de wand van haar kerker. De kans was groot dat er buiten niets hoorbaar was. En ze realiseerde zich nog iets: als er geen licht in de ruimte doordrong, dan was er misschien ook wel geen frisse lucht. Met elke ademtocht verbruikte ze meer van het beetje dat ze had. Uiteindelijk zou ze haar bewustzijn weer verliezen en stikken...

Isabelle liep het commissariaat van Fragolin binnen en bleef verbaasd staan. Niet omdat ze haar assistent Apollinaire staande op zijn hoofd had betrapt. Dat zou niets bijzonders zijn. Aan zulke buitensporigheden was ze wel gewend – die hoorden bij zijn persoonlijkheid, net als zijn verwarde haar en zijn sokken, die vrijwel altijd verschillende kleuren hadden. Nee, het verbaasde haar dat zijn zware bureau niet op zijn gewone plaats stond, maar schuin ertegenover. En niet alleen dat: vrijwel alle meubels stonden op een andere plaats. Op de plankenvloer waren de sleepsporen nog te zien. De archiefkasten stonden aan de andere kant. De grote tafel stond nu voor het raam. De vlaggenstok met de tricolore stond tegen de muur naast het portret van Charles de Gaulle. Vooruit, die pasten wel bij elkaar. Haar eigen bureau had geen andere plek gekregen, maar was wel honderdtachtig graden gedraaid. In wezen was er maar één onderdeel van het interieur onaangeroerd gebleven in het kantoor: de kleine cactus op de vensterbank! Daar had Apollinaire dan toch niet aan durven komen. Vermoedelijk uit bezorgdheid dat het stekelige gewas door een verhuizing gezondheidsschade kon oplopen.

Apollinaire zat aan zijn bureau en keek haar stralend aan. *‘Bonjour, madame. Je vois que vous êtes impressionnée.’*

Nou, onder de indruk was ze zeker. Vooral omdat ze niet begreep door welke duivelse geest Apollinaire bezeten was

geraakt. De inrichting van haar commissariaat was Spartaans. De tafels en stoelen hadden ze van Bosbeheer overgenomen en zo van het grofvuil gered; ze waren versleten en zo lelijk dat ze er hoe dan ook niet mooier van werden als je ermee ging schuiven. Isabelle trok haar wenkbrauwen op. Dat was genoeg. Apollinaire begreep dat hij haar een verklaring schuldig was.

‘Madame, zoals u weet heb ik een zwak voor de filosofie uit het Verre Oosten.’

Natuurlijk wist ze dat. Hij was er zelfs volkomen weg van, en van Lao Tse en Confucius in het bijzonder. Die citeerde hij te pas en vooral te onpas. Maar wat hadden die met het meubilair te maken?

‘De *qi* moet vrij kunnen stromen,’ legde Apollinaire uit, en hij stak zijn vinger op. ‘Dat is het basisprincipe van feng shui. Er is geen twijfel aan dat ruimten die zijn ingericht volgens de taoïstische harmonieeler positieve energie vrijmaken. Anders ontstaan er blokkades. In ons geval zou een gunstige *qi* ons percentage opgeloste zaken positief kunnen beïnvloeden...’

‘Dat zal lastig worden. Het percentage opgeloste zaken is honderd procent.’

‘Dan verhogen we dat nog tot honderdvijf procent.’ Apollinaire lachte. ‘Dat was een grapje. Maar kwaad kan het ook niet. Misschien bereiken we ons doel vanaf nu sneller. In elk geval heb ik geprobeerd de richtlijnen van de feng shui in de inrichting van het commissariaat te implementeren. Daardoor komt de *qi* nu minder hoeken en randen tegen, zodat hij ongehinderd kan circuleren en zijn positieve energie kan vrijmaken.’ Hij aarzelde en keek haar vragend aan. ‘Wat denkt u ervan? Bevalt het u?’

Isabelle dacht na over haar reactie. Verwachtte hij nu een pluim? In haar ogen zag de kamer er precies even verschrikkelijk uit als eerst. Wat er overigens niet toe deed, want het was hier geen wellnesscentrum, maar een commissariaat van de Police Nationale.

‘Het belangrijkste is dat het de *qi* bevalt,’ zei ze ontwijkend.

‘O, dat weet ik wel zeker.’ Apollinaire zwaaide met zijn handen boven zijn hoofd. ‘Ik vóél gewoon de adem van de qi tussen de muren golven.’

Isabelle keek haar assistent bezorgd aan. Hopelijk werd hij niet gek, althans niet gekker dan hij op een best sympathieke manier toch al was. Ze was er zelf van overtuigd dat je tijdens het politiewerk met beide benen op de grond moest blijven staan. Ze zaten achter misdadigers aan die gewoonlijk zeer aardse beweegredenen hadden. Het kon best zo zijn dat er wat zinnigs in die feng shui school, maar in háár wereld tel- den alleen bewezen feiten. Zo was ze geprogrammeerd. Haar werk liet weinig ruimte voor spiritualiteit.

Om van onderwerp te veranderen wees ze naar de open- geslagen krant op Apollinaires bureau.

‘*Eh bien*, is er nog nieuws uit ons departement?’

‘Alleen het gebruikelijke. In Saint-Tropez hebben ze een zakkenroller gepakt. O ja, en in Cannes heeft een vrachtwagen midden op de Croisette al zijn lading verloren. Meer dan duizend flessen olijfolie, extra vierge, natuurlijk onbehandeld en koudgeperst. Vlak voor het chique Carlton Hotel, dat overigens niet het afleveradres was. Ik zie de dames uit de hogere kringen voor me bij het oversteken van de Croisette...’

Isabelle wilde niet weten wat hij voor zich zag. ‘Stond er verder niets in de *Var-Matin*?’

‘Niets van belang.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Het is altijd interessant waarover ze níét schrijven. Er is bijvoorbeeld geen enkel bericht uit Fragolin. Ik beschouw dat als een grove minachting van onze gemeente. Alsof er bij ons nooit iets gebeurt.’

‘Dat is ook zo. En daar kunnen we alleen maar blij om zijn.’

‘Nou ja, vandaag komen bijvoorbeeld de eerste moeders met hun kinderen uit Parijs aan. Dat zou toch wel een berichtje waard zijn, met foto’s van de feestelijke ontvangst en zo.’

Isabelle glimlachte. In principe had Apollinaire wel gelijk. ‘Een artikel met foto’s wordt wel lastig voor de editie van

vandaag. De bus is er nog niet eens.'

Hij keek haar verrast aan. Dat had hij zelf nog niet bedacht. Zoiets gebeurde wel vaker.

'Natuurlijk, daar hebt u gelijk in. De chronologische volgorde is een logische tegenstrijdigheid. À propos: bent u aanwezig bij de ontvangst? Dan zal uw foto weliswaar niet vandaag, maar toch zeker wel morgen in de krant staan.'

Zonder het te weten had hij een pijnlijk punt aangeroerd, want inderdaad had de burgemeester uitdrukkelijk gevraagd of ze aanwezig wilde zijn. Natuurlijk niet uit hoofde van haar functie van commissaris van de Police Nationale; als zodanig was ze bij de ontvangst niet op haar plaats. Maar het vakantiehuis Villa de la Paix was haar persoonlijke project. Zonder haar zou het onderkomen waar mishandelde vrouwen en hun kinderen op adem konden komen er helemaal niet geweest zijn. Dankzij haar betrokkenheid kregen de slachtoffers van huiselijk geweld de kans om het opvanghuis in Parijs een week of twee te ontvluchten en rust te vinden in de Provence, op ruime afstand van hun gewelddadige man of vader. In dat licht was de aankomst van de bus een bijzondere gebeurtenis, vooral voor haar. Maar als er één ding was dat ze niet wilde, was het dat haar foto in de krant kwam. Of zelfs maar haar naam.

'Ik weet het nog niet,' antwoordde Isabelle ontwijkend.

'U moet daar beslist bij zijn. Niet in de laatste plaats omdat u de boel hebt gefinancierd.'

Zo kon je het zien, ja. Na de moord op burgemeester Thierry Blès had Isabelle zijn villa geërfd, en het geld waarmee ze de verbouwing had betaald en waarvan het onderhoud voorlopig kon worden bekostigd. Op aanraden van haar vriendin Jacqueline in Parijs had ze besloten tot deze nieuwe functie. De gemeenteraad had haar gecomplimenteerd met de ruimhartige schenking, en het Parijse opvanghuis Refuge pour Femmes had haar geluk niet op gekund. Maar zij zag het anders. Isabelle interpreteerde de herbestemming van Thierry's villa als zijn nalatenschap, niet als haar besluit. Ze was ervan

overtuigd dat dit project in zijn geest was en wilde zelf op de achtergrond blijven. Ze was niet meer dan zijn vertegenwoordiger bij de vervulling van zijn wensen.

‘We hebben nog wel even tijd, de bus is nog onderweg,’ zei ze. ‘Als er nu niets te doen is, neem ik de rest van de dag vrij.’

Apollinaire grijnsde. ‘Madame, u bent degene die bepaalt of er iets te doen is. Maar er ligt momenteel geen onderzoek te wachten.’

Nee, inderdaad. Isabelle was gewend geraakt aan zulke kleine pauzes, een van de bijzonderheden van haar bescheiden commissariaat. Tussen de zaken door zakte het weg in een soort winterslaap, ook midden in de zomer. Alleen wist ze niet hoelang die schemertoestand zou duren. Er was in elk geval niets op tegen om ervan te genieten.

Isabelle wees naar haar bureau. ‘Draai het maar weer om, alsjeblieft. Ik vind het niet prettig als de zon tijdens het werk in mijn gezicht schijnt. Verder kan alles zo blijven.’ Ze stak haar hand op. ‘*Bonne journée et bon travail.*’

Bon travail? Dat was grappig. Apollinaire had ook niets te doen. Maar desondanks zou hij volhouden tot het eind van zijn dienst. Ze had het opgegeven hem eerder naar huis te sturen. Hij deed het toch niet. Zijn plichtsbefef weerhield hem ervan.

Toen ze wegging uit het gemeentehuis, waarin de Police Nationale kantoor hield, liep ze Chantal Lafleur tegen het lijf. De burgemeester kwam haar tegemoet met een grote bos bloemen die ze achter haar rug probeerde te verstoppen. Alleen was hij daar iets te groot voor.

‘Die bloemen heb je nog niet gezien!’ zei Chantal lachend. ‘Hoezo?’

‘Omdat ik ze je straks tijdens de ontvangst van de gasten in de Villa de la Paix ga overhandigen.’

‘Moet dat echt?’

‘Ja, natuurlijk, jij bent de weldoenster.’

Isabelle slikte. Op die manier wilde ze juist niet gezien

worden. Waarom mocht ze niet gewoon op de achtergrond blijven? Ze keek op haar horloge en deed alsof ze haast had. ‘Sorry, maar ik moet weer door. Ik heb een belangrijke afspraak. Ik hoop dat ik op tijd terug ben.’

Dat was een grove leugen. Want ze had zojuist definitief besloten zich te drukken.

‘We rekenen op je. *À plus tard.*’

Isabelle knikte en liep snel door. Zonder doel en zonder afspraak. Haar schreden voerden haar naar de straat die naar de Villa de la Paix leidde. Aangezien ze er later niet bij zou zijn, zou ze nu wel even kunnen gaan kijken. Bovendien deed een wandelingetje haar goed. Het maakte haar hoofd leeg.

Toen ze bij Thierry’s villa aankwam bleef ze voor de poort staan. Erboven hing een banier met *Bienvenue!* erop. Ze besloot niet binnen te gaan kijken. Het was voldoende om het huis waarin ze met Thierry zoveel gelukkige uren had doorgebracht van buitenaf te zien. Dat was al moeilijk genoeg. Nog steeds rook ze de geur van de lamskoteletten die Thierry zo vaak op de barbecue had klaargemaakt. In een Provençaalse kruidenkorst. Met rozemarijnardappeltjes. En met een fles Côtes de Provence. Ze glimlachte. Soms wel twee flessen. Ze dacht zijn lievelingsmuziek te horen... maar het was slechts verbeelding, een herinnering aan vroeger tijden. Isabelle had geleerd in het hier en nu te leven. Ze stond het zichzelf maar zelden toe met haar gedachten en gevoelens in het verleden te verwijlen. Maar heel soms gebeurde dat toch. Zoals nu.

Isabelle liep naar de omheining, waar de takken van een olijfboom overheen hingen. Ze brak er twee af. Zij mocht dat doen. De boom was immers van haar. Hij had een knoestige stam en was meer dan honderd jaar oud. Peinzend streek ze over de zilvergrijze bladeren. Ten slotte wierp ze het huis een kushandje toe... en nam weer afscheid. Over een paar uur zou daar nieuw leven binnentreden. Uit de open ramen zou het gelach van kinderen te horen zijn. Ze zouden door de tuin rennen. De nieuwe glijbaan en de schommel onder de eik zouden worden ingewijd. In de schaduw van de zonwering

zouden jonge vrouwen in ligstoelen tot rust komen en naar hun spelende kinderen kijken... Althans, zo stelde ze het zich voor. Het was een cliché, een wensbeeld. Maar waarom zou dat geen werkelijkheid kunnen worden?

Ze liep terug naar het dorp en ging naar de *vieux cimetière*. Daar legde ze een van de twee olijftakken op Thierry's graf. De andere tak legde ze op het graf van haar ouders, die bij een als auto-ongeluk vermomde aanslag waren omgekomen. Zij was toen nog een meisje geweest.

Isabelle slikte. Nu was het wel genoeg met die sentimentele flauwekul! Het werd hoog tijd om terug te keren naar de werkelijkheid.

Vastberaden ging ze naar huis en liep de trap op naar haar appartementje op de bovenste verdieping. Daar pakte ze haar badtas. Veel hoefde er niet in; waar ze nu naartoe ging had ze geen badpak nodig, een grote handdoek was genoeg. Zonnebrandcrème. Een fles rosé met een koelmanchet eromheen. Een stokbroodje. Dat was alles!

Even kwam de gedachte bij haar op om Nicolas te vragen of hij met haar mee wilde. Waarschijnlijk had hij daar wel zin in. Maar vandaag... vandaag wilde ze liever alleen zijn.

Even later zat ze achter het stuur van haar Mustang cabrio. Ze had de kap opgedaan en de radio stond op haar favoriete zender. Warme rijwind in haar haar en het brommen van de achtcilindermotor in haar oren. Er was geen twijfel mogelijk, het heden had haar weer in zijn greep. Door de bossen van het Massif des Maures leidde een bochtige weg naar de kust. Kurkeiken, kastanjebomen en dennen wisselden elkaar af. Ze kwam langs de sporen van een bosbrand die hier de vorige zomer had gewoed. Steeds weer had de mistral de brand aangewakkerd, en het had lang geduurd voor het verwoestende vuur was geblust, maar je kon nu wel van hieraf de zee zien. Een bizar decor: vlak voor haar de verkoolde resten van het bos, daarachter het diepe blauw van de Middellandse Zee. De dichter Stéphane Liégeois was de eerste die de Franse Riviera in 1887 zo noemde: Côte d'Azur! Op een dag als vandaag

begreep je wel waarom. Eigenlijk kon je de kust geen andere naam geven dan die.

Precies op tijd richtte Isabelle haar blik weer op de weg; er kwam haar een bus tegemoet. Nu werd het krap. En hachelijk, want rechts én links van de smalle weg waren diepe ravijnen. Niet alleen een opgave voor je inschattingsvermogen, maar ook voor je zenuwen. Ingezetenen zoals zij reden vrijwel nooit van de weg, toeristen echter des te vaker; de sleepdienst van de enige garage in Fragolin verdiende er een goede boterham aan. De bus remde en bleef staan. Isabelle keek de radeloze bestuurder aan, klapte haar linkerbuitenspiegel in en reed langzaam langs de bus. Aan de rechterkant reden haar brede banden wel precies op de rand, maar ze wist dat de manoeuvre zou lukken. In de bus drukten kinderen hun neus tegen de ramen. Twee vrouwen klapten in hun handen. Isabelle zwaaide glimlachend naar ze. Zo vond dan toch de ontvangst van het reisgezelschap uit Parijs plaats, alleen niet in de Villa de la Paix, zoals het plan was, maar gewoon ergens onderweg en incognito. Toen ze de bus voorbij was, drukte de bestuurder twee keer op zijn claxon bij wijze van dank. Haar reactie zou hem wel verbazen; ze liet haar politiesirene even loeien. Haar auto had zelfs een verborgen zwaailicht aan boord, wat voor een Ford Mustang uit de jaren zestig tamelijk ongewoon was. Dit was immers niet San Francisco en ze leek ook in de verste verte niet op Steve McQueen. Maar er was wel een film waarin hij dezelfde groene pilotenbril droeg als zij.

Vlak voor ze op haar bestemming aankwam ging haar telefoon. Daar had ze op gerekend, en inderdaad zag ze op het scherm dat de burgemeester haar belde. Chantal wilde natuurlijk weten waar ze bleef. De bus was vast al aangekomen bij de Villa de la Paix. Moest ze nu zeggen dat ze niet meer op haar hoefden te rekenen? En waarom dan? Isabelle drukte het gesprek weg en zette de telefoon op stil. Later vandaag zou ze Chantal een berichtje met een verontschuldiging stu-

ren. De confrontatie met de verdachte van het misdrijf had langer geduurd dan verwacht. Ze glimlachte fijntjes. Er was geen misdrijf en geen verdachte, alleen een oude kotter die op haar wachtte. Op die ‘confrontatie’ verheugde ze zich wel. De *pointu* had ze ook van Thierry geërfd, en zelf gehouden. De houten boot had een Latijns zeil dat ze eigenlijk maar zelden hees. Ze tufte liever op de dieselmotor langs de kust. Ze wist een verborgen plekje waar ze graag voor anker ging en in haar blootje in zee kon springen. Later liet ze zich dan opdrogen in de zon, liggend voor de mast, met een glaasje rosé onder handbereik. Ze zou zomaar wat gaan liggen mijmeren. Of beter nog: ze zou proberen helemaal nergens aan te denken. Dat was wel een opgave, maar als speelbal van de deinende golven lukte haar dat steeds vaker. Soms zelfs zo goed dat ze in slaap viel.

Vierentwintig uur later haalde Isabelle in wat ze de vorige dag had gemist. Ze bracht de Villa de la Paix een bezoekje en begroette de gearriveerde ‘gezinnen’, die één ding met elkaar gemeen hadden: de mannelijke partners ontbraken. Maar geen van de jonge vrouwen had reden om haar kwelgeest te missen. Elise, de vrouw die van Isabelle de leiding over de villa had gekregen, stelde haar voor aan de moeders en hun kinderen. Omdat ze wisten dat Isabelle het vakantiehuis had opgericht, kreeg ze meer dan eens een stevige knuffel; ze konden immers niet weten dat Isabelle daar niet zo van hield. Ze liet de dankbetuigingen met een gekweld lachje over zich heen komen. Daarna brak het ijs een beetje en voetbalde ze een tijdje met de kinderen. Twee bomen waartussen Thierry vroeger zijn hangmat ophing dienden als doel. Isabelle had geen schijn van kans tegen de jonge spelers, en dat droeg alleen maar bij aan de stemming. Later maakte ze een praatje met hun moeders op het terras. Sommige vrouwen vertelden openhartig over hun ervaringen en de mannen door wie ze waren getiranniseerd en in elkaar geslagen, net zolang tot ze met hun kinderen naar een blijf-van-mijn-lijfhuis waren gevlucht. Andere moeders zeiden bijna niets; ze leken ernstig getraumatiseerd en vertelden nauwelijks over zichzelf. Het maakte Isabelle niet uit. Ze stelde hoe dan ook geen vragen en respecteerde hun persoonlijke omstandigheden, maar als haar uit vrije wil iets werd verteld, dan luisterde ze aandachtig.

Elise kwam een karaf water met citroen en ijsblokjes brengen. Daarna moest iedereen poseren, met Isabelle in het midden, en maakte Elise een groepsfoto. Isabelle had haar twijfels, maar liet zich overreden. Achteraf drong ze erop aan dat de foto alleen met de groep zou worden gedeeld en nooit of te nimmer met iemand anders – ook niet met de zogenaamde beste vriendin. Het gevaar dat een van de mannen de foto onder ogen kreeg was simpelweg te groot. Dan kon hij gaan zoeken. Geen één vrouw die daarop zat te wachten. Hoe dan ook hadden ze beloofd dat ze hun huidige verblijfplaats voor iedereen geheim zouden houden. Het opvanghuis wist waar ze waren en dat het goed met ze ging. Dat moest genoeg zijn.

Die ochtend had ze een artikel in de *Var-Matin* gelezen. Chantal had op uitdrukkelijk verzoek van Isabelle haar invloed laten gelden, en dus was er inderdaad geen foto gepubliceerd waarop de gezichten van de moeders en hun kinderen te zien waren. Ook al zou waarschijnlijk geen van de gewelddadige mannen in Parijs een sufferdje uit de Provence lezen. Maar je kon beter het zekere voor het onzekere nemen.

Helaas hadden de journalisten wel een foto van haar uit het archief opgediept. Die sloeg als een tang op een varken; ze stond er bepaald niet glimlachend op, zoals bij de gelegenheid paste, maar keek bloedserieus in de lens. Geen wonder ook, want op de persconferentie van destijds had ze net verslag gedaan van een wrede moord. Nou goed, dat er nu geen betere foto in de krant stond was haar eigen schuld. Zij had zich gedrukt bij de ontvangst van de vorige dag. De burgemeester stond er overigens wel goed op, met een grote bos bloemen in haar handen. Nu leek het alsof Chantal die zelf had gekregen.

Laat in de middag zat Isabelle aan een tafeltje van het Café des Arts. Voor haar stond een glas *thé à la menthe* met ijs. Dadelijk zou Clodine komen. Dan stapte ze over van muntthee op rosé.

Ze bekeek de groepsfoto nog eens op haar telefoon. Iedere vrouw die erop stond had traumatische ervaringen opgedaan.

De kinderen ook. En zijzelf was geen uitzondering; ook zij had haar trauma's. Maar die had ze achter zich gelaten – samen met haar vorige leven als commandant van een antiterreureenheid. Ze hoopte dat dat op een dag ook zou gelden voor de mensen op de foto. De grote en de kleine. Niet voor het eerst moest ze denken aan haar vriendin Jacqueline in Parijs. Die bewaakte de antichambre van Maurice Balancourt, de éminence grise die de Police Nationale bestierde. Een paar maanden geleden had Jacqueline haar over het opvanghuis verteld en haar een keer meegenomen. Het idee om in Fragolin een blijf-van-mijn-lijf-vakantiehuis op te richten kwam van haar. Ze kon Jacqueline die foto wel sturen. Sterker nog, dat moest ze zelfs zo snel mogelijk doen.

'*Bonjour, chérie.*' Een klaterende stem rukte haar los uit haar gedachten. Clodine gaf haar een smakkerd op beide wangen en kwam bij haar zitten.

Isabelle drukte op verzenden en legde haar telefoon weg. '*Comment vas-tu?*' vroeg ze. 'En hoe is het in de winkel?'

Clodine had een souvenirwinkel in Fragolin: Aux saveurs de Provence. Ze moest het hebben van toeristen die haar gekleurde zeepjes, stoffen zakjes lavendel, Provençaalse kruiden, parfums uit Grasse, strohoeden en aardewerken schalen kochten. De inwoners van Fragolin kochten zelf vrijwel nooit iets bij haar. Clodine moest ermee leven dat Fragolin niet zo'n hotspot was als bijvoorbeeld Saint-Paul-de-Vence of Bormes-les-Mimosas. Aan de andere kant had ze hier ook geen concurrentie.

Clodine lachte. '*Comme ci comme ça,*' zei ze. 'Op twee flessen olijfolie en een spons na heb ik vandaag niets verkocht.'

'Laat me je dan op een wijntje trakteren.'

'Je bent een vriendin uit duizenden,' zei Clodine, en ze liet een korte stilte vallen. 'Al begrijp ik je steeds minder.'

'Hoe bedoel je?'

'Waarom ben je zelf niet in Thierry's villa gaan wonen? In jouw plaats had ik dat meteen gedaan. Beter kun je het niet hebben. En nu zitten daar wildvreemde vrouwen feest te

vieren. Op jouw kosten.’ Ze wenkte de ober. ‘Zeg, waar blijft mijn wijntje?’

Isabelle keek Clodine nadenkend aan. Haar vriendin was een oppervlakkig type, dat wist ze wel, dat was ze altijd geweest. Ze wilde alleen de mooie kanten van het leven zien. Maar er waren ook andere kanten.

‘Het zou fijn zijn als die vrouwen en hun kinderen onbekommerd “feest konden vieren”,’ zei Isabelle. ‘Dat hebben ze wel verdiend. Maar er zijn er nogal wat die het daar moeilijk mee zullen hebben.’

‘Omdat ze door hun man zijn getreiterd? Dan moeten ze gewoon hun eigen plan trekken.’

‘Dat is precies waar het om gaat. Maar die vrouwen en kinderen zijn niet zomaar getreiterd, zoals jij het uitdrukt. Ze zijn vreselijk te grazen genomen. Dan trek je niet een-twee-drie je eigen plan.’

‘Kan wesen. Maar daarom hoef jij hun vakantie in Fragon nog niet te financieren.’

‘Ik heb er inmiddels een paar gesproken. Als je daar zelf bij was geweest, zou je het wel anders zien. Er is daar een vrouw, Alice heet ze. Niet alleen werd ze regelmatig door haar man in elkaar geslagen, hij vergreep zich ook aan hun kind. Clémence werd wekenlang in een kelder opgesloten omdat haar man haar wilde “straffen”. Waarvoor, dat zei hij niet. In die tijd is ze dertig kilo afgevallen. Yasmine werd gedwongen zich te prostitueren. Haar dochttertje was erbij terwijl ze met vreemde mannen naar bed ging. Lilou werd van de trap gegooid omdat het avondeten niet op tijd op tafel stond. Ze was zwanger van haar tweede kind en raakte de baby kwijt. Christine heeft me laten zien waar ze allemaal geslagen werd – precies dáár waar niemand het kan zien als je kleren aanhebt. Die moeite heeft de partner van Manon niet genomen. Hij sloeg haar bont en blauw. Manon heeft trouwens een allerliefst zoontje van hem, Noa heet hij. Hij is net drie en heeft heel treurige ogen. Al die moeders is het gelukt met hun kinderen naar het opvanghuis Refuge pour Femmes

in Parijs te vluchten. Sommigen onder gevaarlijke omstandigheden.’ Isabelle liet een stilte vallen. ‘Is dat genoeg, of wil je nog meer horen? In elk geval ben ik ervan overtuigd dat die vrouwen wel wat ontspanning en rust hebben verdiend. En als ik daarbij kan helpen doe ik dat graag.’

Clodine had zitten luisteren zonder iets te zeggen. Ze was zelfs vergeten van haar wijn te drinken. ‘Ik heb je nog nooit zo emotioneel zien reageren,’ zei ze ten slotte.

Isabelle knikte. ‘Ja, daar word ik emotioneel van. Tot mijn eigen verbazing. In mijn vroegere baan heb ik geweld van de ergste soort meegemaakt. Zoals in een oorlog. Dat stompt af. Je leert ermee om te gaan. Maar met geweld binnen het gezin heb ik nooit te maken gehad. Dat is ook een soort oorlog, maar dan achter gesloten deuren. Een oorlog waarbij de verliezer van tevoren al vaststaat. Dat zijn altijd de vrouwen en, bijna nog erger, de kinderen.’

Een flauw glimlachje verscheen op Clodines gezicht. ‘Jammer dat een van die mannen niet met jou was getrouwd. Je had hem alle hoeken van de kamer laten zien.’

Isabelle glimlachte. ‘Maar ik zou nooit met zo’n klootzak getrouwd zijn. Ik had hem er meteen al uit gegooid.’

‘Je bent hoe dan ook niet getrouwd.’

‘Nee, inderdaad. En kinderen heb ik ook niet.’

‘Nu wel.’

De dagen verstreken zonder dat er iets bijzonders gebeurde. En de nachten ook – als je de gebeurtenissen in de nacht die ze met Nicolas de Sausquebord doorbracht niet meetelde. Nicolas was kunstschilder en neigde niet tot fysiek geweld. Als hij al agressie kwijt moest, reageerde hij zich af middels zijn abnormaal grote kunstwerken. Die gingen onder de hamer op veilingen van Londen tot New York onder een wereldberoemde naam: CLAC. Vrijwel niemand wist wie erachter schuilging.

Intussen bemande Apollinaire het commissariaat, met stip-te inachtneming van de werktijden.

Clodine wachtte in haar winkel op klandizie. Ze had net een nieuwe voorraad olijfhouten slacouverts binnengekregen.

Gisteren had Isabelle met de dorpsoudsten jeu de boules gespeeld, althans de Zuid-Franse variant die petanque wordt genoemd. Zij was de enige vrouw die mocht meespelen, een bijzondere eer. Meer dan eens zette ze de mannen in hun hemd, maar deze keer had haar team verloren. Ook dat kwam voor. Dan had de tegenpartij een fijne dag.

Af en toe ging ze even buurten bij de Villa de la Paix. Ze had de indruk dat de stemming daar steeds beter werd. De kinderen liepen te dollen in de tuin. Een paar jonge moeders lagen in bikini te zonnen. Het deed Isabelle groot plezier.

Binnen het zicht van de ingang stond regelmatig een auto van de gendarmerie, in de schaduw van een den en met de

ramen open. Meestal zat adjudant Alphonse Dubois achter het stuur een kruiswoordpuzzel op te lossen. Isabelle wist inmiddels wat zijn taak was. Op bevel van burgemeester Chantal Lafleur moest de gendarmerie een oogje houden op de villa en ervoor zorgen dat er geen ongenode gasten binnenkwamen. Natuurlijk was die veiligheidsmaatregel gericht tegen de mannen van de aldaar ondergebrachte vrouwen. Chantal wilde er zeker van zijn dat de vrouwen en hun kinderen geen haar gekrenkt zou worden. Als na een paar weken alles goed zou blijken te gaan, wilde ze de gendarmerie van die taak ontheffen.

Op een middag zat Isabelle in het commissariaat e-mails te beantwoorden. Apollinaire las een bulletin van de Police Nationale waarin werd behandeld hoe men met een bepaalde interne databank moest omgaan. Brommend gaf hij onverstaanbaar commentaar. Isabelle begreep dat de leeghoofden in Parijs weer eens volslagen onzin uitkraamden.

Er werd geklopt.

‘*Entrez!*’

Elise, de directrice van de Villa de la Paix, kwam struikelend het commissariaat binnen. Er waren al meer bezoekers over de drempel gevallen, en Apollinaire was al een tijdje van plan een bordje met *Let op het opstapje!* op de deur te hangen. Maar dat vergat hij dan weer. Zijzelf wisten wel van die drempel, net als iedereen in het *hôtel de ville*.

‘Isabelle, fijn dat ik je tref,’ zei de directrice met een rood hoofd.

‘Bonjour, Elise. Had even gebeld, dan was ik naar je toe gekomen.’

‘Dat weet ik, maar ik wilde je graag hier spreken.’

Apollinaire keek op. ‘Als het over de villa gaat, wil ik wel even weggaan. Dan kunnen jullie rustig praten.’

‘O nee, blij er alsjeblieft bij,’ zei Elise afwerend.

Isabelle kreeg het gevoel dat er iets mis was. Ze knikte naar het zitje bij het raam. ‘Ga eerst maar even zitten. Wil je koffie?’

‘Nee, dank je, maar een glaasje water zou fijn zijn.’

Apollinaire stond op. ‘Komt eraan.’

Isabelle ging ook zitten. ‘Nou, vertel, wat brengt je hier? Hebben je gasten ruziegemaakt?’

‘O nee, die kunnen prima met elkaar overweg.’

‘Dat is fijn om te horen. Maar wat is er dan?’

Elise vlocht haar vingers in elkaar en keek nerveus om zich heen. ‘Ik zie spoken, geloof ik. Misschien is er helemaal niets aan de hand. Maar ik vond dat je het moest weten.’

Isabelle hield er niet zo van aan het lijntje te worden gehouden. Het was al erg genoeg dat Apollinaire daar talent voor had. Ze knikte uitnodigend. ‘Wat moet ik weten?’

‘Herinner je je Manon nog, die ik aan je heb voorgesteld?’

‘Ja, natuurlijk. Die met dat jongetje, Noa. Wat is er met haar?’

Elise streek over haar bezwete voorhoofd. ‘Ze is weg,’ zei ze. ‘En Noa ook. Ze zijn zomaar verdwenen. Ik maak me grote zorgen.’

‘Hoelang zijn ze al weg?’

‘Manon zei drie dagen geleden dat ze een uitstapje wilde maken. Waarheen zei ze niet. Misschien zouden ze ergens een nachtje blijven slapen, zei ze. Maar ze zouden in ieder geval voor de lunch weer terug zijn. Eergisteren dus. Ze hadden er al lang moeten zijn.’

‘Dat begrijp ik niet,’ zei Apollinaire terwijl hij een glas water voor Elise neerzette. ‘Kunnen de logés van de Villa de la Paix zich zomaar afmelden?’

‘Ja, natuurlijk kunnen ze dat. We zijn geen gevangenis en de moeders en hun kinderen zijn onze gasten.’

‘Heb je Manons telefoonnummer?’ vroeg Isabelle.

‘Ja, maar haar *portable* is uitgeschakeld. Dat raden we de vrouwen zelf aan, zodat ze niet door hun man gelokaliseerd kunnen worden. Al weet ik niet of dat technisch wel mogelijk is.’

Apollinaire schudde verbijsterd zijn hoofd. ‘Geniaal. Zo kunnen wij Manon ook niet lokaliseren. Hoe kunnen die

mannen eigenlijk hun nummer weten? Die vrouwen hebben hun eigen telefoon toch niet gehouden?’

‘Je hebt geen idee waar die kerels met hun zieke geest achter kunnen komen. En waar ze toe in staat zijn. Juist daarom ben ik zo bezorgd.’

Isabelle zette haar ellebogen op tafel, legde haar handen tegen elkaar en keek Elise nadenkend aan over haar vingertoppen.

‘En Manons bagage? Is die er nog wel?’

‘Ja. Ze heeft alleen een klein roze rugzakje meegenomen. Daar doet ze de luiers en andere spulletjes voor Noa in. Haar paspoort lag op het nachtkastje.’

‘Dan is ze hem dus niet gesmeerd,’ zei Apollinaire laconiek. ‘Dat is misschien nog goed nieuws.’

Of slecht, dacht Isabelle bij zichzelf. Want nu wees alles op een onverwachte gebeurtenis. ‘En de man van Manon? Weten we wie hij is?’

Opnieuw vlocht Elise haar vingers in elkaar. ‘Ik begrijp dat je in dezelfde richting denkt als ik – dat Manon door haar gewelddadige man is opgespoord en gekidnapt. Helaas staat er in haar dossier geen naam vermeld. We weten niets van hem, behalve dat hij losse handjes heeft.’

‘Laten we niet meteen van het ergste uitgaan,’ zei Isabelle geruststellend. ‘Waarschijnlijk duikt Manon vanavond of morgen weer op en is ze gewoon vergeten even naar de villa te bellen.’

‘Of ze heeft een ongeluk gehad en ligt ergens in het ziekenhuis,’ zei Apollinaire. ‘Maar dat is niet moeilijk na te gaan.’

Isabelle knikte. ‘Wat je zegt. Ga er maar meteen mee aan de slag,’ zei ze, en toen, tegen Elise: ‘Wat is Manons achternaam?’

‘Morell. Ze heet Manon Morell en is alleenstaande moeder. Ze is nooit getrouwd geweest met haar kwelgeest, die dus ook de vader van Noa is.’

‘Dat zou ook al te mooi zijn geweest,’ mompelde Apollinaire.